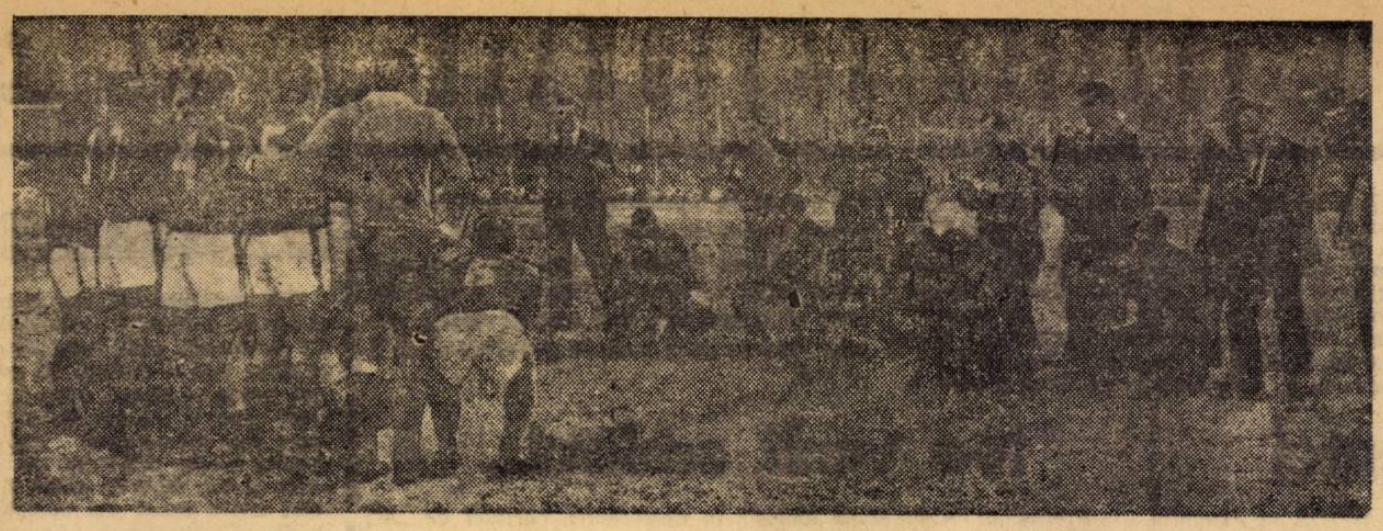

Nu numai bliţurile fotografilor se îndreaptă astăzi spre echipa **San Lorenzo**, ci şi atenţia întregii mişcări fotbalistice din **Argentina**.

ÎN CAMPIONATUL ARGENTINIAN A EXPLODAT O BOMBĂ: SAN LORENZO!

In grupa „Metropolitan" din campionatul argentinian, echipele de marcă (Racing, River, Estudiantes sau Boca) au înţeles cu timpul că anul acesta nu mai au nici o speranţă să ridice fruntea sus. O echipă cvasianonimă, le-a aruncat mănuşa intr-un mod strălucit. Fără să piardă nici un meci, această formaţie conduce astăzi autoritar în campionatul Argentinei.

Intr-o zi a anului 1963, s-au întîlnit la San Lorenzo cîţiva tineri. Numele lor erau **Hector Veira, Roberto Telch, Narcizo Doval** şi **Victorio Cosa**, iar în momentul întîlnirii lor (se spune mai mult întîmplătoare), îi unea doar un singur element comun: dragostea pentru mingea de fotbal. Acesta a fost nucleul ce în scurt timp avea să dăruiască Argentinei o echipă de fotbal cu nume vechi, dar cu un suflu nou: San Lorenzo.

Astăzi, detaşată net în fruntea grupei A a campionatului naţional, **San Lorenzo** reprezintă punctul culminant al unui proces de perfecţionare aproape neobservat care a durat 5 ani şi care în final a redat Argentinei frumuseţea ce se poate desprinde dintr-un fotbal bine jucat şi eficient.

Cînd în prima etapă a campionatului actual, **San Lorenzo** învingea cu 5—1 pe **Atalanta**, nimeni nu avea totuşi certitudinea maturizării depline a unei formaţii puţin dispuse altădată să ia lucrurile într-un mod foarte serios. Cum de s-a putut parcurge acest drum de-a lungul a 5 ani, de la amuzament şi nesiguranţă, la performanţă înaltă, constanţă şi însuşiri deosebite? Antecedentele fotbalului argentinian ne obligă să acordăm şi hazardului partea sa de contribuţie. Dar nu este exclus ca secretul să constea, în fond, în ştiinţa impresarului **Antonio Scalone** şi a antrenorului **Elba de Padua Lima** de a selecţiona şi achiziţiona jucătorii. Acesta din urmă, într-un interviu, a afirmat că **„San Lorenzo este alcătuită în aşa fel încît să marcheze multe goluri"**. Observatorii atenţi ai **„fenomenului San Lorenzo"**, au priceput însă curînd că la baza succeselor stă **perfecta simbioză între intenţiile antrenorului şi materialul uman ce-i stă la dispoziţie.** Pentru că numai atunci cînd a înţeles că este în posesia a 11 jucători de mare valoare, antrenorul **Lima** a îndrăznit să traseze anumite sarcini tactice, care în ultimă instanţă aderă la următorul calapod: gruparea echipei înspre propriul careu, cu atragerea inevitabilă a adversarului şi, la momentul oportun, contraatacuri fulgerătoare în special prin intermediul lui **Fischer** susţinut însă de coechipieri. Imediat **D. Amici** şi **Pizzuti** au vrut să facă exact acelaşi lucru la **Boca Juniors** şi, respectiv, **Racing**. Dar numai lui **Lima** i-a reuşit această formulă, fiindcă numai el posedă jucători apţi să se grupeze spontan şi rapid în apărare, pentru ca tot ei să se arunce imediat în atac. Antrenorul recunoaşte că această formidabilă elasticitate nu s-ar putea concepe fără capacitatea de efort, abilitatea şi tehnica măiastră, a unui **Rendo, Cocco, Tajo, Veira** sau **Veglio**. Dar cine comandă şi cine organizează jocul echipei? **Lima** precizează: **„Intotdeauna accept să iau în consideraţie părerile şi sugestiile jucătorilor. La meciurile oficiale, le dau libertatea anumitor experimente repetate de ei la antrenament sau anumitor combinaţii care eventual i-au impresionat în jocul altor echipe. Totuşi formaţia mea se sprijină pe trei piloni, care devin alternativ, în funcţie de zona unde se găseşte mingea, coordonatori principali: cînd echipa atacă pe partea dreaptă, conduce jocul Rendo, cînd atacă pe partea stîngă preia comanda Fischer, iar cînd se apără, Albrecht este acela care coordonează jocul".**

NUMERELE DE PE TRICOU? O SIMPLĂ FORMALITATE

Poate este semnificativ faptul că echipa dispune de o pepinieră de jucători cu o capacitate nemaiîntîlnită în **Argentina** în ultimii 20 de ani. **San Lorenzo** are atît de mulţi jucători, valorie lotul este atît de omogen, încît nu s-a simţit absenţa unor somităţi ca **Veira**, atunci cînd a fost indisponibil 10 etape din cauza unei leziuni, sau a lui **Doval**, suspendat anul trecut pentru lovire intenţionată. Chiar lipsa lui **Telch, Tojo** sau **Albrechi**, nu a afectat forţa echipei, înlocuitorii lor reuşind să-i suplinească perfect. Nu numai atît. Jucătorii de bază au demonstrat nu o dată că pot juca cu acelaşi efect pe diferite posturi. Rulindu-i conştient sau fortuit în diferite posturi, **Lima** a descoperit astfel fenomenul acesta curios că în echipa sa nu există posturi fixe ci funcţii ce trebuie îndeplinite de oricare din jucătorii care îmbracă tricoul albastru; doar două exemple: **Rafael Albrecht**, cel mai bun jucător din apărare, poate juca oricînd ca mijlocaş, mijlocaşul **Cocco** poate fi transferat oricînd la înaintare, iar **Gonzalez**, de obicei mijlocaş ofensiv, adeseori îmbracă şi tricoul cu nr. 7. Altminteri, jucătorii îmbracă aproape la întîmplare tricourile numerotate şi asta nu din dorinţa de a juca vreun renghi spectatorilor sau tehnicienilor conservatori, ci din raţiunea de a da numerotării, adevărata ei menire: de a identifica oamenii şi nu locurile lor. Indiferent cu ce numere au jucat pe tricouri (în acest an **Cocco**, de pildă, a purtat numerele 6, 10, 7 şi 4) echipierii lui San Lorenzo nu au pierdut nici un meci de la începutul sezonului, numai prima de meci cîştigaţ rămînind neschimbată: 60.000 de pesos (aproximativ 200 dolari).

O ECHIPĂ TÎNĂRĂ

Deşi foarte multe nume ale jucătorilor săi au devenit de mult timp populare, San Lorenzo dispune de jucătorii cei mai tineri din campionat. Media vîrstei este de 24 de ani. Tinerii aceştia, dar în special **Rendo, Albrecht, Fischer** şi **Cocco**, pe măsură ce formaţia lor a căpătat un profil distinct, pe măsură ce mirajul titlului de campion şi al banilor n-a mai devenit o himeră, şi-au impus treptat atitudinea de mare seriozitate şi voinţă, strîngînd în juru-i rîndurile de coechipieri, obţinîndu-le adeziunea pentru perseverenţă şi abnegaţie. „Gag"-urile, ironizarea adversarilor şi nonşalanţa boemă au dispărut de la sine şi iată, sub ochii unei Argentine la început neîncrezătoare, apoi uimite şi, în cele din urmă, cîştigate, această formaţie spulberă în luptă toţi adversarii, ridiculizează pe o **Boca Juniors** sau **Estudiantes**, învinge acasă şi în deplasare echipa de club campioană a lumii, **Racing Buenos Aires**.

N'JO LEA: „AFRICA POATE ALINIA O SELECŢIONATĂ DE VALOARE MONDIALĂ"

In sfîrşit, după ani şi ani în care reprezentanţii fotbalului african au clamat necesitatea unui loc în turneul final al campionatului mondial, iată, continentul negru are asigurată prezenţa în Mexic — 1970! Înseamnă aceasta o recunoaştere a calităţii fotbalului disputat pe aceste meleaguri? Desigur. Şi nu este vorba numai despre atît, ci şi de o urmare a intensificării activităţii competiţionale din Africa, activitate care a făcut să iasă la lumină nenumărate talente native de mare valoare. Ultimele competiţii, *„Cupa Africii"* rezervată echipelor reprezentative sau *„Cupa campionilor"* organizată după modelul cunoscutei competiţii europene, au demonstrat că Africa posedă *elementul om* capabil să-şi găsească loc în orice echipă din lume. Ce-i mai lipseşte deocamdată fotbalului african pentru a se afirma definitiv?

După părerea lui *Eugen N'Jo Lea*, fost jucător în *Franţa*, la *Saint Etienne*, în prezent unul din conducătorii mişcării sportive din ţara natală, *Camerun*, *„fotbalul african trebuie dotat cu o organizare adaptată realităţilor continentului nostru, în măsură să exploateze la maximum această bogăţie de material uman pe care o avem. Trebuie să ajungem să creăm cluburi capabile să trăiască pe picioarele lor. Dar pentru a face din aceste talente mari fotbalişti este necesar să le disciplinăm jocul, să le perfecţionăm tehnica individuală, să-i învăţăm să-şi dozeze efortul, să-şi dea seama cînd trebuie să păstreze mingea şi cînd s-o paseze. Problema tehnicienilor este fundamentală. Echipele noastre au nevoie de oameni calificaţi pentru a edifica un sistem de organizare dintre cele mai bune. Totuşi, contactele permanente cu echipe europene şi sud-americane au făcut ca clasa fotbalului african să crească şi să putem alinia la ora actuală o selecţionată de clasă mondială"*.

Multe ţări africane fac în clipa de faţă un serios efort în favoarea dezvoltării fotbalului lor. Este cazul Ghanei care, în octombrie trecut, a angajat un antrenor brazilian. Dar şi *Algeria, Etiopia, R.A.U., Sudanul, Kenya, Congo* (Brazzaville), *Camerun, Coasta de Fildeş* şi-au asigurat, de asemenea, serviciile unor tehnicieni străini. Cît despre *Congo* (Kinshasa), această ţară a făcut apel la mai mulţi specialişti, mai ales din *Franţa*, care pregătesc cele mai bune echipe de club. Există, e adevărat, şi ţări în care lipsa mijloacelor financiare necesare sau mîndria naţională fac ca problema acestor tehnicieni să rămînă nerezolvată. Această problemă a cadrelor de specialişti este, deci, capitală şi de ea depinde în mare măsură progresul fotbalului african.

Pînă la prima lovitură de balon în turneul final al C.M. — 1970 nu mai sînt nici doi ani. Timp destul de scurt, dar pe care conducătorii fotbalului din continentul negru încearcă să-l folosească din plin în vederea unei cît mai bune reprezentări în *Mexic*.

CUM S-A PĂCĂLIT (cu Anastasi) „DON H. H."

În recent încheiata perioadă de transferări din Italia (o a doua va avea loc după începerea campionatului, între 1—10 noiembrie a. c.), s-a înregistrat cel mai costisitor transfer din cîte s-au realizat vreodată în arena mondială: Juventus Torino a cumpărat de la Varese pe tînărul Anastasi cu suma de peste un milion dolari (660 milioane lire italiene). Este al treilea mare transfer, în ordine cronologică, efectuat în peninsulă, ţinînd cont de perioada cînd acestea au avut loc. Primul, efectuat cu peste zece ani în urmă i-a avut ca protagonişti pe suedezul Jepsson şi pe F. C. Napoli. Costul transferului: 100 milioane lire (circa 160.000 dolari), sumă record pe atunci. Cîţiva ani mai tîrziu, A. S. Roma oferă pentru Angel Benedict Sormani de la Mantova 500 milioane lire (peste 800.000 dolari!) ceea ce îi atrage acestuia porecla de „domnul jumătate de miliard".

Aşadar recordul absolut este deţinut deocamdată de acest tînăr care răspunde la numele de Pietro Anastasi şi pe care şi publicul nostru l-a văzut la televizor în meciurile cu Iugoslavia în centrul liniei de atac a „Squadrei azzura". Ceea ce se ştie mai puţin despre el este cum a ajuns „supervedeta" de astăzi.

Trebuie ştiut că el a avut o ascensiune fulminantă. În mai puţin de un an, a ajuns dintr-o obscură echipă de provincie în centrul liniei de atac a echipei reprezentative, campioană a Europei.

Cum a fost posibil acest lucru? În primul rînd, bineînţeles, datorită valorii sale de netăgăduit, din care o mostră ne-a oferit prin modul cum a înscris cel de-al doilea gol iugoslavilor în finala campionatului Europei, şi care a fost socotit pretutindeni şi de către toţi, o capodoperă a genului. Un rol a jucat şi întîmplarea. Si-

Cele două mari achiziţii din acest sezon ale lui „Juve": **Anastasi** şi **Haller**.

cilian de origine, el juca într-o echipă inferioară din **Palermo** pe nume **Massimiana**. Într-una din zile, s-a anunţat că celebra echipă **Internazionale** va susţine un meci în localitate. Milanezii au sosit cu două zile înainte la **Palermo** şi timpul rămas pînă la meci şi l-au petrecut între antrenamente, cinematograf etc. Între timp **Herrera** care pe atunci era la **Internazionale**, a fost vizitat de conducătorii echipei lui **Anastasi** şi invitat să vină să-l vadă pe acesta care disputa cu echipa lui un meci pe un stadion situat la cîteva sute de metri de locul unde „magul" şi elevii săi îşi stabiliseră cartierul general. Sub pretextul unor treburi urgente, **Herrera** a refuzat amabila invitaţie, neinteresîndu-l jucătorii din echipele mici, fără nume. **Inter** a jucat, bineînţeles a cîştigat, a plecat şi **Anastasi** tot la **Massimiana** a rămas. Dar nu pentru mult timp. Pentru că în curînd, după milanezi, o altă echipă evolua în capitala **Siciliei**, tot într-un meci amical: era noua promovată în prima divizie, **Varese**. Aceasta, ca şi Inter mai înainte, a jucat, a cîştigat şi... a plecat. Dar nu cu acelaşi efectiv cu care venise ci cu un om mai puţin. Pe aeroport, cu cîteva minute înaintea decolării avionului care avea să-i aducă în cealaltă extremitate a ţării lor, o ambulanţă a salvării îşi face apariţia într-o viteză uluitoare, depunînd pe pista de beton o brancardă pe care stătea în nesimţire o femeie într-o avansată stare de gravitate şi a cărei internare într-un spital modern, utilat cu toate cele necesare, era imperios necesară. Chestiune de viaţă sau de moarte. Cum în avion toate locurile erau ocupate s-a făcut apel la bunăvoinţa călătorilor ca măcar unul din ei să renunţe la locul ocupat şi să-şi amîne călătoria cu o zi. Cum nimeni n-a vrut s-o facă, cel ce a renunţat în favoarea bolnavei a fost tocmai managerul echipei **Varese, Italo Casati**. Aşa se face că în acea zi, auzind că pe un teren periferic se dispută un meci între două echipe de categorie inferioară s-a îndreptat şi el într-acolo, numărîndu-se printre cele cîteva sute de spectatori al căror idol era un tînăr brunet şi nu prea înalt dar care se dovedea mai bun decît toţi. Era **Anastasi**. La sfîrşitul meciului, impresionat de evoluţia lui **Anastasi**, **Casati** se prezintă conducătorilor acestuia şi-l solicită pentru Varese. Imediat tranzacţia era încheiată pentru o sumă care avea să se dovedească de peste 1800 ori mai mică decît cea cu care mai tîrziu va fi cedat lui Juventus: 36 milioane lire italiene.

Şi aşa, din păcăleala lui Herrera a ieşit un mare jucător pentru clubul din Torino.